

Ik schrik wakker uit een onrustige halfslaap. Heb ik het me verbeeld? Naast mijn bed zoemt de ventilator. Mijn slaapkamer is in volledige duisternis gehuld. Ik ga verliggen en raak verstrikt in het dunne laken dat aan mijn huid vastplakt. Langzaam word ik me weer bewust van de benauwde, drukkende atmosfeer. Een tropische nacht in Zuid-Limburg. Code oranje op komst. Mijn handen tasten naar mijn telefoon. Enigszins gedesoriënteerd ontgrendel ik het scherm. Het is pas 2.37 uur. Er stromen nog steeds hartjes en DM's binnen op TikTok na mijn post van vanmiddag.

En dan hoor ik het weer. Het dichtslaan van een autoportier. Knerpende voetstappen op het grindpad voor de dierenkliniek aan de overkant van het erf. Is mijn vader vannacht opgeroepen voor een noodgeval? Ik luister nog aandachtiger. Er klopt iets niet. Geschreeuw. Zware mannenstemmen. Ik gaap. De slaap trekt aan me, maar toch dwingt iets wat nog sterker is me om op te staan.

Wanneer ik overeind kom, doet alles pijn. De schrijnende schaafwonden onder het verband op mijn onderarmen nog het meest. Op blote voeten sluip ik naar het openstaande slaapkamerraam en kniel neer naast de opbollende gordijnen. Een warme bries strijkt langs mijn gezicht. Ik rek me uit om naar buiten te kijken. Het licht in de dierenkliniek brandt. En dan zie ik hoe twee onbekende mannen iets zwaars, gehuld in een geruite deken, van de achterbank van een grijze Tesla tillen.

Ik kan niet zien om wat voor dier het gaat, maar het is groter dan het gemiddelde huisdier. Een Duitse herder misschien? Of een Berner sennen? Of – ik kijk beter en probeer het stemmetje in mijn hoofd te negeren – een mens? Het zwakke maanlicht onthult nog net een glinsterend bloedspoor.

‘Shit,’ mompel ik.

Hoofdstuk 1

Een dag eerder...

Het is de warmste zomer in jaren. In heel Nederland is het bloedheet, maar hier in Zuid-Limburg stijgt de temperatuur al ruim een week boven de vijfendertig graden uit. Het is alsof de lucht stilstaat en iemand de zon op de grillstand heeft gezet. Zelfs als ik niet beweeg, glimt mijn huid van het zweet. Ik verlang naar witte zandstranden en een verkoelende duik in zee.

Helaas heb ik de pech om pakweg tweehonderdvijftig kilometer bij het dichtstbijzijnde strand vandaan te wonen. In Gronsveld om precies te zijn, een dorpje ten zuidoosten van Maastricht. We hebben hier heuvels, mergelgroeves, we vieren carnaval en praten met een zachte g. Sommige mensen spreken over het Frankrijk van Nederland, maar op een paar wijngaarden na gaat die vergelijking wat mij betreft niet op. Soms voelt het alsof ik hier gevangenzit in het episch centrum van niets.

Mijn vader wil dat ik na mijn eindexamens diergeneeskunde ga studeren, zodat ik op een dag de dierenkliniek van hem kan overnemen. Net zoals hij dat van zijn vader heeft gedaan. De liefde voor dieren begon trouwens al bij mijn overgrootvader, die hoefsmid was. De uitgebrande resten van zijn woonboerderij staan hier vlakbij in het bos. Het dringt nauwelijks tot mijn vader door dat ik andere plannen heb. Zodra ik kan, vlucht ik hier zo ver mogelijk

vandaan om er nooit meer naar terug te keren. Bij voorkeur naar Utrecht om journalistiek te studeren. News-flash: je hoeft niet altijd het levenspad te volgen dat voor je is uitgestippeld.

Ik installeer me onder de parasol in de achtertuin met een fles water met citroen en ijsblokjes binnen handbereik. Sprinkhanen tsjirpen op de achtergrond. Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en check of mijn moeder ver bij me uit de buurt is. Dan open ik TikTok en switch van het ene account naar het andere account. Wat niemand weet, is dat ik aan het begin van de zomervakantie een schaduwaccount heb aangemaakt. Zelfs mijn vrienden en klasgenoten van het Bonifatiuscollege hebben geen idee dat ik degene ben die schuilgaat achter het account van *De Razende Reporter* waarop anoniem verslag wordt gedaan van het plaatselijke nieuws. Ik kan nog niet spreken van een doorslaand succes, maar het aantal volgers en reacties blijft stijgen. Ik houd mezelf voor dat alles anders wordt zodra ik mijn eerste scoop te pakken heb.

Mijn moeder komt over het terras aangelopen op haar onafscheidelijke wandelschoenen. Haar donkerblonde krullen staan verwilderd overeind. Op haar neus prijkt een zonnebril en ze houdt een gebaksbordje in haar handen. Het is moeilijk voor te stellen dat mijn vader ooit als een blok voor haar viel toen ze als jonge dierenartsassistentente de dierenkliniek binnenstapte. Nog moeilijker voor te stellen is dat ik het product ben van hun liefde.

Snel schakel ik terug van het schaduwaccount naar het account onder mijn eigen naam waarop ik slechts af en toe een kattenfilmpje plaats.

‘O, hier ben je, Mia!’ roept mijn moeder. ‘Papa was ook al naar je op zoek! We dachten dat je eropuit was getrokken, maar zoals gewoonlijk zit je weer naar je telefoon te staren!’

Ik ga wat rechterop zitten. ‘Het hele dorp is uitgestorven. Wat had ik anders moeten doen? Een rondje door de heuvels rennen en mezelf levend laten cremeren?’

‘Nou ja, er is natuurlijk niets mis met een beetje beweging. Waarom fiets je straks niet even richting de recreatieplas om een frisse duik te nemen?’

‘Geen behoefte aan,’ lieg ik.

‘Wil je in dat geval zo meteen je vader even gaan helpen in de kliniek? Vanwege de vakantie komt hij een paar handen tekort...’

Ik onderdruk een oogrol. ‘Hij laat me toch alleen maar schoonmaken in plaats van assisteren bij operaties...’

Mijn moeder reikt me het gebaksbordje met een stuk rabarbervlaai aan. ‘Geniet hier eerst maar even van.’

‘Er is niemand jarig, toch?’ vraag ik, terwijl ik het aanneem. ‘Vieren we vandaag de opwarming van de aarde?’

‘Nee, het is een bedankje van een tevreden hondeneigenaar,’ antwoordt mijn moeder grinnikend. ‘Papa heeft gisteravond met spoed een labrador geopereerd die drie sportsokken had opgegeten.’

‘Goede gewoonte om dat soort heldendaden te belonen met vlaai...’

Ik neem een hap van het lichtroze gebak. Een smaakexplosie volgt. Het is zoet, romig en aangenaam lichtzurig.

Ik woon dan wel in het episch centrum van niets, maar vlaai is wel weer een pluspunt.

Gekleed in kakikleurige shorts en een donkerblauwe polo met daarop het logo van Dierenkliniek Zuid-West steek ik het erf over. Even blijf ik stilstaan bij de wei. Maximus – een grote zwarte hengst met een duivels karakter – verjaagt wapperend met zijn staart een paar steekvliegen. Op dit moment benijd ik zijn zwarte vacht absoluut niet.

Tot twee jaar geleden was ik een paardenmeisje. De muren van mijn slaapkamer waren behangen met posters uit de *Penny* en voor mijn verjaardag vroeg ik hoevenkrabbers, paardenborstels en zadeldekjes. Elke vrije minuut bracht ik door in de stallen achter de kliniek. Alles veranderde toen Maximus op hol sloeg tijdens een buitenrit in het Savelsbos. Het was een regenachtige herfstdag. De ruitersporen waren glad en bezaaid met bladeren. Het was niet Maximus' fout dat we uitgleden en vielen, maar het had wel grote gevolgen. Ik brak mijn dijbeen op drie plekken en ik lag een paar weken in het ziekenhuis met mijn been in een stellage. Sindsdien ben ik nooit meer terug in het zadel geklommen. Ik wil het eigenlijk niet toegeven, maar ik – de onverschrokken journalist-in-wording Mia Beckers – ben bang.

Hoofdstuk 2

In de dierenkliniek zoemt de airconditioning. In tegenstelling tot in ziekenhuizen ruikt het hier niet alleen naar ontsmettingsmiddelen, maar ook naar natte vachten, kwijl en modderpoten. Niet per se aangenaam maar wel vertrouwd. Zolang ik me kan herinneren, is dit de geur van thuis.

Ik loop langs de onbemande receptie. Aangezien er momenteel geen spreekuur wordt gehouden, is de wachtkamer verlaten. De honden in de opnameruimte doorbreken de stilte met hun aanhoudende geblaf. Ik loop verder naar een kleiner vertrek dat is gereserveerd voor ernstig zieke dieren en ga naar binnen. In verschillende hokken branden warmtelampen die een rode gloed verspreiden. Ik weet wat me te doen staat. Geroutineerd maak ik een flesje kittenmelk klaar. Inmiddels kan ik de handelingen dromen. Vijf maatschepjes melkpoeder, een maatschepje met colostrumpoeder en vijftientig milliliter gekookt water. Ik maak het achterste hok open en til er een rode kitten van amper een week oud uit. Hij weegt nauwelijks meer dan een zakje Haribo, maar piept des te harder. Overduidelijk een mannetje.

‘Stil maar, het is etenstijd,’ zeg ik sussend terwijl ik mijn greep op het bundeltje rode vacht verstevig. ‘Wat maak jij trouwens belachelijk veel kabaal voor iemand die nog niet eens zijn ogen open kan doen.’

Ik duw de speen van het flesje melk in het zoekende, tandeloze bekje. Vrijwel meteen begint de kitten vol overgave te zuigen terwijl zijn voorpootjes knedende bewegingen maken. Zijn nageltjes zijn vlijmscherp. Het deert me niet. Van hulpeloze wezens kan ik verrassend veel hebben.

‘Die kleine vreetzak kan er geen genoeg van krijgen, hè?’ klinkt een zware stem achter me. ‘Geloof me, die komt er wel met zoveel levenslust.’

Ik draai me om. Mijn vader staat in zijn witte jas en met zijn mondkapje onder zijn kin geschoven tegen de deuropening geleund. Zijn kaalgeschoren hoofd glanst en zijn wangen zijn rozerood als het vlees van een gekookte garnaal. Ondanks het tropische weer en de gebruikelijke onderbezetting in de zomervakantie speelt er een glimlach rond zijn mond. Raar maar waar: mijn vader krijgt juist energie wanneer alles in het honderd dreigt te lopen.

Ik knik naar de gulzig drinkende kitten. Melk druipt van zijn kin. ‘Waar komt hij eigenlijk vandaan?’

‘Hij werd gisterochtend binnengebracht door een vrouw die hem had gevonden in een prullenbak bij de benzinepomp,’ antwoordt mijn vader. ‘Hij was er niet al te best aan toe, maar het gaat nu de goede kant op. Als hij genoeg is aangesterkt, gaat hij naar de kattenopvang in het dorp.’

‘Wie doet er zoiets? Je kunt een dier toch niet zomaar bij het vuilnis gooien. Het is een levend wezen, geen kapot stuk speelgoed.’

Mijn vader veegt zijn bezwete voorhoofd af aan zijn witte jas. ‘We hebben het hier al zo vaak over gehad, Mia. Dierenleed is gruwelijk, maar je kunt het niet altijd

voorkomen. Wel kunnen we proberen om zoveel mogelijk dieren te redden en te herplaatsen.' Hij laat een korte stilte vallen. 'Weet je, als je diergeneeskunde gaat studeren, kun je in de toekomst deze kliniek overnemen en mijn levenswerk voortzetten en...'

'Niet doen, alsjeblieft,' onderbreek ik hem. 'Ik ga geen diergeneeskunde studeren en ik wil de kliniek later niet overnemen. Ik heb het al zo vaak gezegd: ik wil naar de Randstad om...'

'Maar het zou zo mooi kunnen zijn als jij me opvolgt en de kliniek in de familie blijft.'

Ik schud mijn hoofd terwijl mijn vader de rest van zijn welbekende monoloog afsteekt. Hoe vaak ik het hem ook vertel, hij wil nog steeds niet geloven dat we nooit schouder aan schouder zullen opereren of in het holst van de nacht met hoge snelheid door de heuvels zullen rijden voor een spoedgeval. Ik houd van dieren en ik ben beslist een adrenalinejunkie, maar in tegenstelling tot mijn vader ben ik niet in het bezit van het zogeheten reddersgen. Mijn toekomst ligt in de journalistiek. Ik verlang naar een rumoerige redactie en het najagen van nieuwswaardige verhalen. Ik wil voluit leven in een grote stad. Op date gaan met een jongen met groene ogen en kuiltjes in zijn wangen. En dan laat ik 's avonds mijn bruine labrador uit in een stadspark...

De rode kitten heeft ondertussen zijn flesje leeggedronken en valt haast in slaap. Ik wikkel hem voorzichtig in een schone deken.

'O ja, voordat ik het vergeet,' zegt mijn vader, 'wil je straks nog even de kattenbakken verschonen?'

Als ik mijn handen niet vol had gehad, had ik gesalueerd. ‘Natuurlijk.’

‘Mijn dank is groot, Mia. Zonder jouw hulp zou ik het niet redden vandaag.’

Mijn vader loopt alweer naar de operatiekamer om sterilisaties en castraties uit te voeren. Het bestaan van een dierenarts is nu eenmaal niet elke dag even opwindend.

Met een zucht leg ik de katten terug onder de warmtelamp en ga naar de opnameruimte. Bijna alle hokken zijn bezet. De geur van angst vermengd met de zurige geur van poep en plas dringt mijn neusvleugels binnen. Als vanzelf begin ik door mijn mond te ademen. Kwestie van ervaring.

Ik ben al bijna klaar met mijn karwei als mijn oog op een oude krant valt die ik net in een van de bakken heb gelegd.

‘Wat is dit nu weer?’ vraag ik me hardop af. ‘Shit, dat is hier toch vlakbij?’

HENNEPKWEKERIJ OPGEROLD IN MERGELGROEVE IN SAVELSBOS

Gronsveld – In de nacht van vrijdag op zaterdag heeft de politie een kleine hennepkwekerij opgerold in de voor publiek afgesloten Groeve de Kleine Dolekamer in het Savelsbos. De kwekerij bestond uit ongeveer 150 planten en werd per toeval ontdekt tijdens een zoektocht naar	een vermiste man met dementie. Deze mergelgroeve maakt deel uit van een ondergronds gangenstelsel en is normaal gesproken afgesloten met een hek. Vooralsnog zijn er geen verdachten aangehouden. Tips kunt u melden via de nationale tiplijn 0900-8844.
--	--
